

ærede Formands Tilladelse til at oplæse. De lyder saaledes: „Forhøjelsen af Ejendomsskylden for et Aar med 55 Øre pr. 1,000 Kr. finder vi forsvarlig under Hensyn til Finansernes trykkede Forhold. En almindelig Gaardmand maa ikke vægre sig ved i disse Tider at svare en Snes Kroner paa dette Punkt een Gang for alle eller mindre for manges Vedkommende og noget mere for store Gaardes Vedkommende“. Altsaa, denne Redaktør af det af Minister Christensen udgivne Blad slaar lige ned paa Gaardmændene ved denne Lejlighed og siger: Det maa en Gaardmand ikke vægre sig ved at betale. Der er ikke noget urimeligt i, at jeg, som jo ikke kender Partiets Meninger og Tanker, refererer til et Ugeblad, som udgives af Partiets Minister, og i hvilket der ikke vilde fremkomme en saadan Artikel, hvis den ikke havde Ministerens Billigelse. Men heri ligger der altsaa en Erkendelse af, at Partiet har taget Hensyn til sine særlige Vælgere, Gaardmændene, og at det er derfor, det ikke vil gaa med. Dette modsiger den ærede Ordfører ved at henvise til, at man i Folketinget er gaaet ned med Skatteindtægten fra 20,000 til 10,000 Kr. og har indført en Formuebeskatning som Tillægsskat. Dette vil, sagde den ærede Ordfører, ogsaa ramme de danske Gaardmænd. Ja, naar den ærede Ordfører mener, at de danske Gaardmænds Indtægt er saadan imellem 10,000 og 20,000 Kr., skal jeg naturligvis ikke modsige det, men jeg troede ikke, man i al Almindelighed vilde paastaa det fra Partiets Side. Naar man ogsaa nævner, at det netop er Formuer mellem 24,000 og 30,000 Kr., som ved denne Lejlighed rammes ogsaa hos Gaardmændene, undrer det mig, hvis dette er Tilfældet, endnu mere, at man gør Modstand imod en Forhøjelse af Ejendomsskylden. Kunde man saa ikke gaa ud fra, at denne ringe Forhøjelse af Ejendomsskylden kunde, saaledes som Minister Christensen og hans Redaktør mener, nok udredes af Gaardmanden ved denne Lejlighed?

Angaaende Jernbanepolitikken har jeg kun det at sige, at naturligvis har baade den ærede Ordfører (Dalsgaard) og det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) Ret i, at Ansvar for, hvorledes Jernbanerne drives i Øjeblikket, i første Række paahviler Regeringen. Derom kan der ikke være nogen Tvivl, jeg skal altid villigt erkende, at Regeringen har det finansielle Ansvar og Ansvar paa andre Punkter. Men her er jo altsaa det ganske sær-

lige Forhold, at der fra to Partiers Side har været et indtrængende Ønske om at faa Jernbanetaksterne forhøjet, medens to andre Partier paa Rigsdagen har modsat sig dette. Herom har der været Strid i lange Tider. Saa kommer der endelig et Øjeblik, hvor de to Partier kan sætte deres Krav igennem kun imod en ganske lille Indrømmelse, og hvor jeg som Finansminister, ikke uden Betænkeligheder og Vished om kommende Vanskeligheder, lover at føre Forhandling og at søge at gennemføre Partiernes Krav, men saa springer Partiet Venstre fra, i sidste Øjeblik efter min Mening, og siger: Nej, naar dette skal købes for 55 Øre, som Gaardmændene skal betale, saa gaar vi ikke ind paa den Forhandling. Herved fremkommer der, siger jeg, et Medansvar for Partiet Venstre og ogsaa for det konservative Folkeparti, som for Resten ikke har udtalt sig endeligt, fordi Sagen blev standset ved Partiet Venstres Erklæring, da der saa ingen Mulighed var for at skaffe Enighed til Veje mellem Partierne. Jeg glæder mig over, at det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) dog ikke fandt den Stilling, jeg havde indtaget, urimelig: at der maatte føres Forhandling om Ejendomsskyld og Jernbanetakster samtidig.

Overfor det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu) maa jeg endnu bemærke, at jeg har i Udvalget været villig til en Forhandling ogsaa om de meget høje Takster for Merindkomstskatten, men ganske vist kun, naar jeg overhovedet kunde finde nogen Forhandlingsvillighed hos de andre Partier. Dernæst maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at naar der skal betales de meget høje Skatter i Aar, er det jo, saaledes som vort Skattesystem er, ikke muligt at sætte dem i Forhold til andet end Indtægten fra i Fjor. Det kan overhovedet være en uheldig Ting, at man det ene Aar betaler Skat af en Indtægt, som man havde det forrige Aar. Thi, som det ærede Medlem siger, Forholdene kan være saa forskellige, at selv om Indtægterne det forrige Aar har været store, kan det være vanskeligt baade for Personer og for Selskaber at udrede Skatten det næste Aar. Men paa den anden Side maa man ogsaa erkende, at naar Indtægterne har været saa overordentlige det foregaaende Aar, i 1916, er der en ikke ringe Mulighed for, at Skatteyderne kan betale, hvad der kræves, og naar Staten maa stille Fordring derom, maa den sætte sig ud over, om der hos